

Din suflet

Patricia Paula Pantea

(specializarea *Limba și literatura japoneză – Literatură universală și comparată*, promoția 2021)

Când amintirile-n trecut

Încearcă să mă cheme,

Pe drumul lung și cunoscut

Mai trec din vreme-n vreme.

(M. Eminescu, „Când amintirile...”)

Așa și eu,
când inima-mi bate de dor
pășesc pe pragul Literelor.

Mi-am finalizat studiile universitare nivel licență acum aproape doi ani și-mi spuneam încă de atunci: „Eu aș fi făcut și 5 ani, dar nu m-a lăsat nimeni”...

Înainte să mă decid că vreau să învăț limba japoneză la Cluj, plângeam foarte des de nehotărâre, deci empatizez profund cu toți cei care se află în ipostaza aceasta și vă îndemn solemn să alegeți specializarea de *Limba și literatură japoneză* dacă vă doriți acest lucru din suflet! Am fost sprijinită în alegerea mea (adică la cât am plâns aș fi fost sprijinită indiferent ce alegeam, înțelegeți voi!), dar, chiar și așa, cei care aveau vești de la Cluj erau foarte reticenți cu privire la decizia mea și, ulterior, am aflat că și colegii mei au întâmpinat același scepticism. Mereu vor exista factori care vă pot împiedica să luați o anumită decizie, dar eu am fost cea mai câștigată că nu am dat înapoi, indiferent ce argumente mi s-au adus în față și la fel vă îndrum și pe voi; piedici există, dar există mereu și rezolvări. Ghiocelul iese și deasupra zăpezii, așa, de sezon... :)

Nu studiasem limba japoneză înainte de studenție și, cu excepția popularelor *anime* și *manga*, alt contact cu limba și cultura Țării Soarelui Răsare nu aveam. Am devenit, totuși, foarte pasionată de cultura și mentalitatea niponă, iar prietenii mi-au cumpărat cărți despre Japonia sau scrise de japonezi, pe care le citeam într-un suflet. Toate acestea mi-au fost de mare ajutor în cei trei ani de facultate, când am putut să-mi consolidez pasiunea în ceva mult mai practic.

Experiența mea în ceea ce privește specializarea de *Limba și literatura japoneză* a fost **scânteia** care a aprins focul parcursului meu în viață. Nici nu am cuvinte să le pot mulțumi tuturor celor care și-au pus sufletul în a ne preda și îndruma. Îmi aduc aminte cu bucurie că era o plăcere pentru mine să-mi fac temele la japoneză. Aveam un sentiment de pace și bucurie, iar colega mea de cameră chiar mi-a atras atenția, la un moment dat, că e foarte ciudat cum pot să zâmbesc (în asemenea ...hal!) când îmi fac temele. Era, de asemenea, o plăcere și să particip la cursuri. Mă simțeam mereu ascultată și puteam să întreb absolut orice, iar cadrele didactice uneori ne cereau și feedback, ceea ce a însemnat foarte mult pentru noi. De asemenea, am apreciat foarte mult că procesul academic de învățare a fost sprijinit prin activități extracuriculare, cum ar fi: vizita unor studenți japonezi, atelierile de pictură *sumi-e*, traducerea de anime sau manga, sesiunea de comunicări științifice, proiectul 100 de flori de cireși pentru Cluj, diferitele evenimente tematice organizate, jocurile interactive în japoneză etc.

Totuși, mai presus de toate acestea, eu afirm puternic că, în sânul specializării, mi-am găsit un loc al meu. Una dintre cele mai importante nevoi ale omului este și nevoia de apartenență, iar această nevoie mi s-a împlinit înmiiit. E un sentiment minunat să împarți valori și pasiuni cu cei care-ți sunt alături în/ la studiu. Ne spuneam multe glume și făceam deseori, între noi, jocuri de cuvinte folosind limba japoneză; era ca un cod al nostru pentru că, bineînțeles, numai noi îl înțelegeam și acest fapt a ajutat foarte mult la formarea unor prietenii puternice. Pe lângă acestea, simt că am evoluat mult din diverse puncte de vedere: am devenit mult mai determinată/ hotărâtă și mult mai încrezătoare în propriile puteri, am învățat o varietate de lucruri noi despre lume și despre locul meu în ea și am realizat anumite detalii despre propria mea persoană. Toate acestea m-au ajutat mult și după facultate și, de atunci, mă ajută zilnic.

Am avut parte și de supărări în perioada respectivă, din cauza pandemiei Coronavirus. Acest lucru este foarte clar și m-a influențat apăsător de neplăcut pentru foarte mult timp. Ni s-au furat niște oportunități valoroase cum ar fi mobilitățile studentești în Japonia sau posibilitatea participării la examenele JLPT, cu atât mai mult cu cât ne aflam în culmea formării noastre

intelectuale din punctul de vedere al dobândirii cunoștințelor de limba japoneză. Recunosc că acest fapt m-a împiedicat, într-o oarecare măsură, să îmi continui pașii către un loc de muncă utilizând limba japoneză – nu că nu aș fi încercat, dar așa e cursul vieții, mereu nebănuit. Totuși, astăzi lucrez într-o multinațională din Cluj datorită parcursului meu în cadrul specializării *Limba și literatura japoneză*, deoarece am primit ajutor atunci când mă așteptam mai puțin.

Mai mult decât atât, este incredibil cum persoanele din jurul meu, colegi de serviciu/cursuri, prieteni noi, mereu îmi cer informații despre Japonia și sunt fascinați de tot ce am să le spun. Nici nu enumăr toate acele momente în care sunt rugată să vorbesc în japoneză și amuțește o sală întreagă. Fie vorba de un interviu pentru un loc de muncă sau de o simplă discuție la masă, faptul că am studiat japoneza este mereu un punct de reper și un lucru foarte bine văzut, iar interesul pentru această experiență este mereu ridicat.

Am doar amintiri pline de bucurie legate de acest moment al vieții mele și voi povesti cu ...drag despre el oricui e dispus să asculte. Iar când mă încearcă nostalgia, n-am decât să mai împing cu putere, încă o dată, acea ușă grea. Aviz celor care au mai intrat pe ușa din față!

